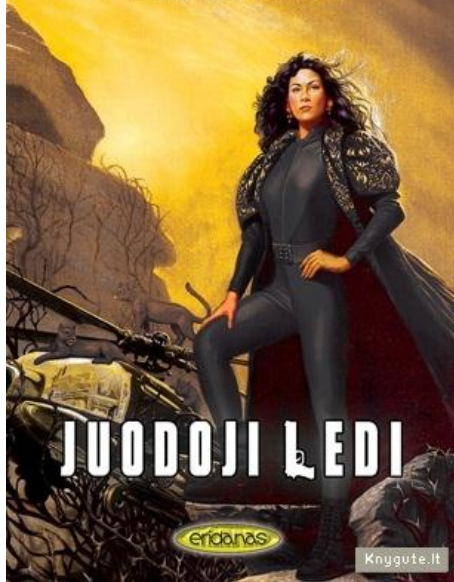

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Mike Resnick

Mike Resnick
JUODOJI LEDI

Mokslinės fantastikos romanas ir apysaka

Žmonių Oligarchijos valdomuose pasauliuose nuolat pasirodo paveikslai bei hologramos, vaizduojančios paslaptinę moterį juodais drabužiais. Kai kuriems jos portretams daugiau nei aštuoni tūkstančiai metų!.. Kas ji tokia?.. Kodėl ši žavi nepažįstamoji pasirodo vien žmonių rasės vyrams, nebranginantiems savo gyvybės?

Juodoji Ledi traukia ir turtuolį kolekcininką, ir žavų sėkmės džentelmeną, ir sąžiningą meno tyrinėtoją Leonardą, bjoaną iš Benitaro planetos. Negi iš tikrųjų, kaip skelbia pranašystė, Juodoji Ledi yra Didžioji Deivė? O gal Tikroji Mirtis?..

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
358 tomas. Serija įkurta 1990m.

Mike Resnick - THE DARK LADY

New York, Tor books, 1998

Copyright © by Mike Resnick, 1998

Cover art copyright © Rowena Morrill, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny's

Mike Resnick

JUODOJI LEDI

Rodrigo Garcia y Robertson

ILGA KELIONĖ NAMO

Pastabos

Mike Resnick

JUDOJI LEDI

PROLOGAS

Ji atmena Žemę dar jauną.

Ji stovėjo Kapinių kalvos viršūnėje, kai Pike-tas(1) pakilo į ataką, ir regėjo, kaip kavalerija šuoliuoja į Mirties Slėnį. Ji buvo Pompėjoje, kai sprogo Vezuvijus, ir Sibiro miškuose, kai tie įsiliepsnojo nuo kometos smūgio.

Ji stovėjo žiūrovų minioje, kai po “Skraidančiais Valendais”(2) trūko viela, dalyvavo mūšyje prie Litl Bighorno(3), stebėjo Trojos žlugimą ir žiūrėjo, kaip Manoletė bei Domingesas galynėjasi su įtūžusiais jaučiais krauju užlieto-se Madrido arenose.

Jos akyse žmonija pakilo į žvaigždes. Ji regėjo mūšį prie Spikos(4), Sirijaus V apsiaustį ir sėdėjo ringo kamputyje tą lemtingą vakarą, kai Džimis Maksveinas kovėsi su Kaulalaužiu Merčisonu. Ji skriejo kosminėmis trasomis su Angelu, matė, kaip po raudona tolumo pasaulio saule miršta Bilibakas šokėjas, ir stovėjo šalia Santjago, kai pastarąjį nušovė Džonis “Viens-Du”.

Ji neturi nei vardo, nei praeities, nei dabarties, nei ateities. Ji visuomet apsitaisiusi juodai. Ją regėjo daugelis, bet pažįsta vien saujelė išrinktųjų. Tu ją pamatysi - jei labai pasiseks, - įkvėpdamas paskutinįsyk savo gyvenime. Gal tuomet, kai susiruoši iškvėpti paskutinį kartą, ji pasirodys su tykiu liūdesiu akyse ir tylėdama pamos, kviesdama sekti įkandin.

Ją vadina Juodąja Ledi, ir šis pasakojimas - apie ją.

PIRMA DALIS

TASAI, KURIS PIRKO

1

Nuo ko pradėsiu savo pasakojimą?

Tai ne epinė saga, nors aprėpia tūkstantmečius bei žvaigždžių sistemas. Ir ne romantiškos aistros istorija, nors būtent aistra ir romantika nulėmė kai kurių jos herojų likimus. Ir netgi ne pasakojimas apie didvyriškus nuotykius, nors be nuotykių nebūtų ir paties pasakojimo.

Tai viso labo teisingas įvykių išdėstymas. Tiesą sakant, jį derėtų rašyti Formalaus Pasakojimo Kalba. Tačiau toji Kalba reikalauja, kad pasakotojas išsamiai išdėstytų visus savo gyvenimo faktus nuo pat gimimo, o šiuo atveju galėtų susidaryti klaidingas įspūdis apie mano paties vaidmenį bei svarbą. Tuo tarpu aš tesu beveik pašalinis stebėtojas, nors ir įsigudrinau užtraukti nešlovę savo vardui, Namams bei visai rasei.

Todėl nusprendžiau kreiptis į skaitytoją Laisvojo Pasakojimo Kalba ir, laikydamasis jos taisyklių, savo istoriją pradėsiu nuo vėlesnių įvy-

kių - faktiškai nuo tos akimirkos, kai pats į ją įsitraukiau.

Taigi, dusdamas sunkioje bei drėgnoje planetos atmosferoje, vargais negalais įveikiau plačias titanines grakščiujų menų galerijos "Odisėjas" pakopas. Prie paradinių didžiulio kampuoto pastato durų stovėjo du tarnautojai, apsitaisę purpurinėmis uniformomis su ryškiai raudonais žvilgančiais kelnių kantai. Nusprendžiau kreiptis į juos Garbingųjų Svečių dialektu.

- Paklauskite, gerbiamieji, - prabilau oficialiu tonu, - man reikia duomenų apie būsimo aukciono vietą.

- Po paraliais, čia tai bent! - krenkštelėjo aukštesnysis. - Jis ne tik avi batus, jis dar ir kalba!

Išsyk sumojau pasirinkęs neteisingą kreipimosi formą ir skubiai prakalbau Prašytojų dialektu.

- Gerbiamasis sere, - tariau, prislopindamas savo spalvą ir palenkdamas galvą nuolankumo ženklan, - tūkstantį kartų atsiprašau, jei kuo nors jus įžeidžiau. Nuolankiausiai prašau padėti man pasiekti numatytą vietą.

- Šitaip jau geriau, - suniurzgė jisai, ir mane

persmelkė palengvėjimas - matyt, už etiketo pažeidimą atleista. - Duok šen dokumentus.

Ištiesiau pasą, kvietimą ir rekomendacijas. Kurį laiką jiedu su porininku apžiūrinėjo popierius. Aš tylėdamas laukiau.

Staiga sargybinis įtariai dėbtelėjo į mane.

- Leonardas?

Jo balse suskambo abejonė.

- Tikrai taip, gerbiamasis sere.

- Kaip čia nutiko, kad vadinies žmogišku vardu?

Parodžiau į popierius:

- Jei teiktumėtės atkreipti dėmesį, gerbiamasis sere, Leonardas nėra tikrasis mano vardas. Aš priklausau Krstchiono Namams.

Jisai surado pase mano bjornišką vardą ir dusyk pamėgino jį ištartį. Nesėkmingai.

- Tuomet kodėl turi kvietimą Leonardo vardu?

- Leonardu mane vadina tarnybos vietoje, gerbiamasis sere. Čia, Tolimajame Londone.

- Norėjai pasakyti, darbe?

- Tikrai taip, - patvirtinau, nepamiršdamas linktelėti galvą. - Darbe. Šiuo metu bendradarbiauju su Kleiborno dailės galerijomis.

- Štai kaip? - abejodamas nutęsė sargybinis.

- Taip, gerbiamasis sere. - Nusilenkiau ir įtraukiau galvą į pečius, stodamas kone idealia taikingumo poza. - Ar dabar galiu praeiti?

Sargybinis papurtė galvą:

- Mano sąrašė nėra jokių ateivių Leonardo vardu.

Būčiau galėjęs atkreipti jo dėmesį, jog žmonės Tolimajame Londone tokie pat ateiviai kaip ir bjornai, bet šitai būtų nesuderinama su Prašytojų dialektu, juolab kad sykį jau padariau klaidą. Todėl tik dar žemiau nukoriau galvą.

- Mano dokumentai tvarkingi, - prabilau, stebilydamas į pilką titaną po kojomis. - Prašau jūsų, gerbiamasis sere! Jeigu man neleisite vykdyti savo pareigų, Krstchiono Namams bus užtraukta nešlovė.

- Iš pradžių patikrinsime, kas tai per pareigos, - suniurzgė sargybinis. - Ten, viduje, visokiausio meno išrikiuota už gerus du milijardus kredų. O mano darbas - įsitikinti, jog į tu neįsipareigojęs ką nors nudžiauti.

- Ar suėsti, - vyptelėjo antras sargybinis.

- Prašyčiau, gerbiamieji ponai! - neatlyžau aš. - Jums tereikia pakviesti čionai Hektorą

Reiberną arba Tają Čong, ir pastarieji patvirtins mano asmenybę bei teisę čia būti!

- Reibernas arba Čong... ar čia tokių turime?
- paklausė sargybinis savo porininko.

- Velniai žino, - atsakė tas. - Galiu patikrinti.

- Gerai, patikrink. - Pirmasis vėl atsigręžė į mane. - Na, viskas, Leo.

- Jūs kreipiatės į mane, gerbiamasis sere? - pasiteiravau.

- O į ką gi dar?

- Mano vardas Leonardas. Jūs pamiršote, gerbiamasis sere.

- Tūkstantį kartų atsiprašau, - žemai nusilenkė sargybinis, mėgdžiodamas mano manieras.

- Leonardas. - Jis staigiai išsitiesė. - O dabar kėblink prie rytinio įėjimo ir lauk, kol mes viską patikrinsime! Jei kuris nors iš jų už tave laiduos, perduosiu, kad tave įleistų.

- Labai noriu kuo greičiau prisidėti prie savo kolegų, gerbiamasis sere. Gal leistumėte palaukti tiesiog čia?

- Tu trukdai judėjimui, - papurtė galvą sargybinis.

Apsidairiau - aplink nebuvo nė gyvos dvasios.

- Gali sutrukdyti, - pridėjo jisai.

Pajutau, kad vėl kažkuo neįtikau tam žmogui ir lioviausi vartojęs Prašytojų dialektą.

- Laukti teks ilgai?

- O kur "gerbiamasis sere"? - nusistebėjo jį, - ignoruodamas mano klausimą.

- Matyt, tai buvo neteisinga kreipimosi forma, - paaiškinau aš. - Mėginu parinkti dialektą, kuris jūsų neįžeistų.

- O ką pasakytum apie tylėjimą?

- Dialektai be žodžių man nežinomi. Gal galėtumėt atsakyti į mano klausimą?

- Kokį dar klausimą?

- Kiekgi man teks laukti?

- O iš kur man žinot, velniai rautų! - įširdo sargybinis. - Viskas priklauso nuo to, kiek ten viduje Reibernų ir Čong. Paklausk, aš paprasčiausiai dirbu savo darbą. Būk geras berniukas, ar mergaitė, ar kas ten esi, eik prie rytinio įėjimo ir lauk, kol tave įleis.

Nusigrėžiau ir ėmiau leistis laiptais. Buvau nepratęs vaikščioti apsiavęs, o šaligatvis judėjo taip sparčiai, jog rizikavau prarasti pusiausvyrą. Tad dėl viso pikto leidausi pėsčiomis, sukdamas link rytinio daugiabriaunės stiklo bei titano konstrukcijos sparno. Aplinkui buvo tuščia. Akimircai sulėtinau žingsnį, grožėda-

masis keramikine mozaika, puošiančia stiklo sieną žmogaus akių lygyje. Galiausiai priešais išvydau paprasčiausias duris be jokių užrašų, per dešimtąją laipsnio dalį pastūmėtas nuo centro. Durys buvo užrakintos.

Stovėjau ir laukiau, jausdamasis išrengtas ir tarsi neužbaigtas - visuomet taip jaučiuosi, kai esu vienas. Mane užliejo prisiminimai apie Šeimos šilumą bei saugumą - ne taip paprasta būti vieninteliu savo rasės atstovu svetimame pasaulyje ir apie tai negalvoti. Praėjo penkios minutės, paskui dar dešimt, ir sulig kiekviena sekunde užtraukiau vis daugiau nešlovės Atspalvio Motinai bei visiems Namams. Palyginti su tuo, mano asmeniniai nuogaustavimai - kad taip ir nepamatysiu nė vienos legendinio Moritos skulptūros - atrodė blyškūs ir bespalviai.

Pro šalį praėjo dvi žmogiškosios rasės moterys, atvirai grėždamos mane žvilgsniais. Viena kažin ką šnipštelėjo kitai, ir abi nusijuokė.

Galiausiai durys atsilapojo, ir prie manęs pripuolė Taja Čong.

- Leonardai, dėl Dievo meilės, atleiskite mums už šitą painiavą!

- Dabar jau viskas gerai, nes jūs esate čia, gerbiamoji ledi, - patikinau aš, pasinaudoda-

mas - kaip ir visuomet jos akivaizdoje - Simpatijos dialektu.

- Ar ilgai jums teko laukti?

- Ne daugiau nei dvidešimt minučių, - atsakiau, slėpdamas rankas už nugaros, kol jos atgaus savo normalią spalvą.

- Kokia niekšybė! - piktai šūktelėjo Taja Čong. - Pasirūpinsiu, kad tuos sargybinius išmestų iš darbo!

- Aš pats dėl visko kaltas, gerbiamoji ledi. Buvau nemandagus - nežinojau teisingos kreipimosi formos.

- Kvailystė! Jie visą vakarą gainiojo svetimiečius už kampo prie šitų durų.

Man dingtelėjo mintis, jog muziejui derėtų pasiieškoti ne tokių įžeidžių ir gerokai kantresnių tarnautojų, tačiau nusprendžiau nutylėti. Taja Čong ištiesė ranką, ketindama įsivesti mane vidun.

- Jūsų spalva pasikeitė, - pastebėjo Taja, kai nenoriai ištiesiau jai savo pirštus.

- Lauke karšta, gerbiamoji ledi, - sumelavau.

Kol kas ji dar nemokėjo skirti Pergyvenimo atspalvių, o man nesinorėjo dar labiau jos liūdinti....